

РЕШЕНИЕ

№ 7589

гр. София, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 08.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **2862** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 107 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 4, ал. 1-5 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. И. А. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], подадена чрез адв. С. П., срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № СФД21-РД28-292/26.11.2021 г., издаден от ст. инспектор към ДОП, отдел ОП Студентски, мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, с който на жалбоподателя е определен Данък недвижим имот в размер на 2098,15 лева и лихви в размер на 481,95 лева. Такса битови отпадъци в размер на 1926,41 лв. и лихви в размер на 358,83 лева, за периода 2017 г. – 2021 г., задълженията за тези данъчни сборове са в размер на 4506,41 лева.

С жалбата се иска Акт за установяване на задължение по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № СФД21-РД28-292 от 26.11.2021 г. да бъде отменен като незаконосъобразен, неправилен, издаден при нарушение на процесуалните правила и материалния закон. Навеждат се твърдения за допуснати при издаването му грешки, пропуски и несъответствия с действителни факти. Заявява, че поради грешка неправилно е деклариран имота като „търговски обект“, в резултат на което неправилно е изчислен данъкът, значително по – малка е действителната стойност. Сочи, че не са изпълнени условията за дължимост на такса битови отпадъци (ТБО). Иска се отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание, оспорващият се представлява от адв. П., който поддържа жалбата. В дадения от съда срок са представени подробни допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждане на разноски по делото.

Ответникът – директор на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, чрез юрисконсулт С., оспорва жалбата. Подробни съображения развива в писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се явява, не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и оцени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

И. И. А. е подал Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти вх. № 72233010239/23.10.2015 г. Деклариран е недвижим имот, придобит чрез покупко – продажба, находящ се в [населено място], район „Студентски“, ул. проф. „Х. П.“ № 7, който включва сграда и земя, и представлява друг нежилищен имот. В таблици 3 и 4 от декларацията са описани следните обекти и идеални части от тях: търговски обект - заведение, първи подземен етаж, с РЗП 137.20 кв. м., мазе с площ 22.47 кв. м. Декларация вх. № 72233010239 е заведена към партида 7223Н47193.

От представената по делото преписка се установя, че производството е образувано по инициатива на органа по приходите поради неплатени публични задължения от данъчно задължено лице, като продължение на производство № ДСТ21-ГР94-17(1)/27.09.2021 г., във връзка с Решение № СФД21-РД28-292/15.11.2021 г.

На основание чл. 107, ал. 3 от ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 1, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ с оспорения в настоящото производство АУЗД № СФД21-РД28-292/26.11.2021 г., издаден от Б. И. П., старши инспектор в отдел „Общински приходи –Студентски“, е установен размерът на задълженията за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) на И. И. А. за периода от 01.01.2017 г. до 30.09.2021 г., както следва: ДНИ в общ размер на 2098, 15 лв. и лихви в размер на 481, 95 лв. и ТБО в размер на 1567, 58 лв. и лихви в размер на 358,83 лв.

В обжалвания акт подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ДНИ и ТБО за всяка година. Взети са предвид издадените данъчни оценки за съответните идеални части от недвижимия имот и земята, подробно е описан начинът на изчисляване на дължимия ДНИ за всяка година по отношение всяка идеална част от недвижимия имот. Подробно е описан начинът на определяне на конкретния размер на дължимите ТБО за всяка година. Описани са приложените ставки, съгласно промилите, определени от Столичен общински съвет за съответните години.

По делото са приети доказателствата, представени с административната преписка. В хода на производството пред настоящата съдебна инстанция е допуснато изслушване на съдебно–техническа експертиза. Заключение на вещото лице е прието от съда и същото не е оспорено от страните.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е подадена в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК от легитимирано лице, адресат на обжалвания акт, и е процесуално допустима. Актът е бил оспорен по административен ред, с което е изпълнена

отрицателната процесуална предпоставка по чл. 107, ал. 4, вр. чл. 156, ал. 2 ДОПК. Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган. Съгласно чл. 9б от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните такси се извършва по реда на чл. 4, ал. 1-5 от ЗМДТ от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители, а съгласно ал. 4 служителите по ал. 3 се определят със заповед на Кмета на общината.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган – старши инспектор в отдел “Общински приходи – Студентски“ в дирекция “ Общински приходи” към направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община, съобразно нормата на чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗМДТ и правомощията предоставени му със заповед № СОА20-РД09-1362/14.02.2020 г. на кмета на Столична община и заповед № РД-15-5260/29.05.2015 г. на кмета на Столична община и длъжностната характеристика за длъжността инспектор в отдел “Общински приходи – Студентски” към дирекция „Общински приходи“ на СО. Предвид изложеното съдът намира, че оспореният АУЗД е издаден от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия.

Оспореният АУЗД съответства на изискването за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, като е издаден в писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. При издаването му не се констатира наличието на съществени нарушения на процесуалните правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 107, ал. 1 от ДОПК, когато органът по приходите установява размера на дължимия данък или осигурителната вноска въз основа на подадена от задълженото лице декларация, задължението подлежи на внасяне в срока, предвиден в съответния закон, а съгласно ал. 3, размерът на задължението по ал. 1 се съобщава на задълженото лице и по негово искане, органът по приходите издава акт за установяване на задължението в 30-дневен срок от искането, като този акт може да се издаде и служебно при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103, както и когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

От тези разпоредби в ДОПК може да се направи извод, че актът за установяване на задължение по декларация се издава в три случая: 1) при подаване на искане от задълженото лице; 2) при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103 (регламентиращ действията след приемането на декларацията при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации); 3) когато не е подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия.

Както се посочи по делото не е спорно, че жалбоподателят е собственик на идеални части от недвижим имот - фитнес, разположен на етаж - 1 в сграда с административен адрес ул. проф. „Х. П.“ № 7, който обект е нанесен в КККР като

самостоятелен обект в сграда с идентификатор 68134.1606.3712.1.8. В тази връзка е образувано и административното производство по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК.

С обжалвания АУЗД, на основание чл. 4 ал. 1 от ЗМДТ, са установени задължения за ДНИ и ТБО за периода от 2017 г. до 2021 г. включително.

Относно задълженията за ДНИ:

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 - 4 от ЗМДТ определя кои имоти се облагат с данък и кои не. Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. А според ал. 3 на чл. 10 от ЗМДТ, не се облагат с данък земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен. Според ал. 4 (нова - ДВ, бр. 61 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.), не се облагат с данък недвижимите имоти с данъчна оценка до 1 680 лв. включително.

На основание чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, данъчнозадължени са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Разпоредбите на чл. 28, ал. 1 от ЗМДТ и чл. 11, ал. 1 от Наредбата за определяне размера на местните данъци на Столична община, определят, че дължимият данък се заплаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а в чл. 28, ал. 2 от ЗМДТ и чл. 11, ал. 2 от Наредбата за определяне размера на местните данъци е посочено, че по отношение на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка в размер 5 на сто. Безспорно от доказателствения материал по делото се установява, че жалбоподателят в настоящето производство се явява данъчнозадължено лице, съобразно притежавания от него недвижим имот и като такова той следва да заплати задълженията за ДНИ.

Съгласно разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1-ви януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1-ви март на същата година, като в чл. 20, ал. 1 от ЗМДТ е указано, че данъчната оценка на недвижимите имоти се определя от служител в общинската администрация, съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

Основният спорен въпрос между страните е относно това, дали данъчната оценка на недвижимия имот е определена законосъобразно.

Начислените суми за данък върху недвижимите имоти, съгласно чл. 22 от ЗМДТ и чл. 15 от Наредбата за определяне размера на местните данъци, приета с Решение № 83 по Протокол № 7/28.02.2008 г. на Столичен общински съвет са на база 1, 875 промила върху данъчната оценка на недвижимия имот за 2017 г., 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г.

Данъчните оценки на недвижимите имоти на граждани и предприятия се определят съгласно Приложение № 2 от ЗМДТ. Видно от разпоредбата на чл. 4 от Норми за определяне на данъчна оценка е, че данъчната оценка на земите в строителни граници, застроени дворове и земите извън строителни граници се определя въз основа на базисната данъчна стойност за един квадратен метър, корекционни коефициенти и площта по посочена в разпоредбата формула:

- Земите в строителни граници
ДО=Бс х Км х Ки х Кх х Кв х Ко х Пл, където
Бс – базисна данъчна стойност на 1 кв. м. в левове;
Км – коефициент за местоположение;
Ки – коефициент за инфраструктура;
Кх – коефициент за индивидуални характеристики;
Кв – коефициент за височина;
Ко – коефициент за овехтяване;
Пл – площта на сградата или части от нея

В заключението си относно поставените въпроси, касаещи ДНИ, вещото лице С. К. дава следното становище:

Към момента на огледа в помещението, собственост на жалбоподателя, не са извършени довършителните работи. Подови настилки не са полагани никъде и подовете са на бетон. Стените са на бетон или тухлена зидария, без изпълнени замазки и шпакловки, като в същото време не са изпълнени вътрешните стени, отделящи складовото помещение от фитнес залата както и тези, отделящи съблекалните, помещенията за душеве и санитарните възли. Таваните нямат мазилки и шпакловки, нито има поставени окачени тавани. Ел. инсталацията не е завършена, като ел. енергия е прекарана до ел. табло в обекта, което не е неподвижно фиксирано. Контакти и ключове за осветление не са монтирани, няма монтирани и осветителни тела. Част от предвидените по проект кабели не са свързани и висят от тавана и стените. В момента на огледа в обекта има временно осветление от подвижна крушка с временен кабел от ел. таблото. Захранването с вода е прекарано до частта от обекта, предвидена за санитарни възли, но такива не са изградени. Поставена е една тоалетна чиния, която не е закрепена към пода, а е поставена върху дъски за подравняване и е временно свързана към канализационните тръби. Канализацията за обекта е прекарана по долната страна на бетоновата плоча в пространството между нея и основите на сградата, което не е запълнено съгласно проекта. Установява се, че в сградата не са изпълнени предвидените по проект уплътнен обратен насип, баластрова подложка, топлоизолация от екструдирани пенополиуретан и хидроизолационно фолио. Присъствието на толкова влага в помещението прави невъзможно използването му по предназначение (съгласно одобрените проекти) като фитнес зала, както и използването му с друго предназначение преди отстраняването на скритите дефекти.

При направения оглед на място и след анализ на приложените по делото документи, експертът приема, че конструкцията на сградата е стоманобетонена и съгласно таблица 1 се определя като МЗ - при което базисната данъчна стойност за кв. м. на нежилищни сгради е 18.70 лева, а именно: в Таблица № 2 от експертизата е посочено, че се касае за нежилищна сграда.

От картата на ценовите зони на Столична община, СТЕ констатира, че сградата попада в трета ценова зона на [населено място], който квартал попада в 4-та ценова зона на [населено място]. Стойностите на коефициентите за местоположение вещото лице излага в табличен вид.

Въз основа на тази таблица се установява, че коефициентът за местоположение за III зона на [населено място] Км = 63, 2 (л. 154 от делото).

Вещото лице е посочило, че съгласно т. 2, от чл. 6 на Приложение № 2 към ЗМДТ: за търговски обекти коефициентът на местоположение по таблица № 3 се увеличава с 40 на сто. Под търговски обекти се разбира – магазини, аптеки, павилиони, будки,

складове за търговия на едро, бензиностанции, дискотеки, ресторанти, закусвални, сладкарници, пивници, бирарии, механи, кафенета, хотели, мотели, хазартни заведения. Обектът на жалбоподателя представлява зала за фитнес.

При огледа на обекта е установено, че в него са прекарани водопровод, канал и ел. енергия, макар че в състоянието, в което се намира обектът, същите не могат да се ползват без извършване на довършителните работи в него.

В случай, че в обекта липсва водопровод и канал, то коефициента на инфраструктурата (Ки) би следвало да се намали на 0.88.

Коефициентът за индивидуални характеристики (Кх) се определя, като към единица се прибавят следните корекции: $K_x = 1 + k_{k1} + k_{k2}$, където: k_{k1} е корекция за разположение във височината на обекти, в жилищни и предимно жилищни сгради; а k_{k2} е корекция за физическо състояние на обекта.

а) когато обектите по т. 1 са разположени на последния етаж в сгради на два и повече етажа, корекцията k_{k1} се намалява с 0,05;

б) за ателиета, гаражи, мазета и тавани корекцията k_{k1} е нула;

В случая фитнесът е разположен в сутерена на сградата и определеният от СТЕ $k_{k1}=0$

По отношение на k_{k2} - корекция за физическо състояние на обекта вещото лице заключава, че след направения оглед в обекта не може да възприеме така направеното изчисление на данъчната оценка, извършено от органи по приходите.

От анализа на таблица 6 се констатира, че увеличаване на коефициента за разположение във височина в нежилищни сгради може да има само ако обектът се намира на първи етаж, а обектът, собственост на жалбоподателя се намира изцяло в сутерена на сградата т.е $k_{k1}=0$.

При направения оглед на място и след анализ на приложените по делото документи СТЕ приема, че следва да се приложи коефициент за лошо физическо състояние на обекта:

В случая $K_x = 1+0+(-0.40)$ - по преценка на експерта въз основа на огледа на място и приложените по делото материали) или $K_x = 0.6$

След извършени измервания в обекта е установено, че помещението е с височина е 2.85 м. (без да се поставени мазилки, настилки и окачени тавани), а в частта, предвидена за съблекални, душеве и санитарни възли, тази височина е 2.30 м. (също без извършени довършителни дейности. Т. е. $K_v = 1$.

Вещото лице в своето заключение е посочило, че коефициентът за овехтяване (K_0) се определя по следната формула:

$K_0 = [100 - (БГ - 5) \times ПР] / 100$, където: БГ е броят години от завършването на сградата до момента на оценката (цяло число); ПР - годишен процент на овехтяване на сградите по вид конструкция в процент. В случая сградата е с конструкция МЗ и е въведена в експлоатация през 2012 г., при което коефициентът се определя – за 2017 г. $K_0 = 1$; за 2018 г. $K_0 = 0,995$; за 2019 г. $K_0 = 0,99$; за 2020 г. $K_0 = 0,985$; за 2021 г. $K_0 = 0,98$. ПЛ – площта на самостоятелния обект в сградата е 137, 2.

В СТЕ вещото лице е приложило актуална извадка от кадастралната карта, в която е посочена площта на обекта, вида му, както и неговото местоположение в сградата, поради открито несъответствие в материалите по делото, по-конкретно на л. 114, където е приложена скица на друг обект, собственост на друго лице, която скица няма нищо общо с обжалвания акт и документите по делото.

При изчисленията на вещото лице за данъчната оценка са дадени два варианта – вариант А - без увеличение на коефициента за местоположение с 40% и вариант Б - с

увеличение на коефициента. Така при вариант А $K_m = 63.2$, а при вариант Б – $K_m = 88.48$.

Въз основа на горното се получава следното изчисление на данъчната оценка на обекта:

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ$$

За 2017 г.

Вариант А)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 1 \times 137.2 = 93\ 343.29 \text{ лева}$$

Вариант Б)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 88.48 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 1 \times 137.2 = 133\ 480.60 \text{ лева}$$

За 2018 година

Вариант А)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.995 \times 137.2 = 94\ 866.57 \text{ лева}$$

Вариант Б)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 88.48 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.995 \times 137.2 = 132\ 813.20 \text{ лева}$$

За 2019 година

Вариант А)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.99 \times 137.2 = 94\ 389.85 \text{ лева}$$

Вариант Б)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 88.48 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.99 \times 137.2 = 132\ 145.80 \text{ лева}$$

За 2020 година

Вариант А)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.985 \times 137.2 = 93\ 913.13 \text{ лева}$$

Вариант Б)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 88.48 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.985 \times 137.2 = 131\ 478.40 \text{ лева}$$

За 2021 година

Вариант А)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.98 \times 137.2 = 93\ 436.42 \text{ лева}$$

Вариант Б)

$$ДО = БС \times K_m \times K_{и} \times K_x \times K_v \times K_o \times ПЛ = 18.7 \times 88.48 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.98 \times 137.2 = 130\ 811.00 \text{ лева}$$

Съдът намира за обосновано заключението на вещото лице и приема, че законосъобразно е квалифицирането на фитнес – залата като обект, който не е търговски. В самата декларация, която е приложена по делото е посочено, че обектът е „един – други нежилищни обекти“ (л. 108 на гърба). Малко по-надолу в декларацията обаче, в таблица 3 в колона „обект“ е посочено „търговски“, в колона „Стопанска цел“ е посочено „заведение“. Съдът не намира основания да не приеме заключението на вещото лице, което е в смисъл, че декларирането на фитнес – залата

като търговски обект е погрешно. В открито съдебно заседание вещото лице уточнява, че под „погрешно“ влага смисъл на разминаващо се с документацията на сградата, а не спрямо намерението на лицето (л. 162 – 164 от протокола по делото). Според вещото лице не може лицето да иска нещо, което не отговаря на документите, с които разполага. За да бъде един обект търговски то трябва да се прави преоглеждане на сградата. Законът за местните данъци и такси установява, че за търговски обекти коефициентът за местоположение по таблица № 3 се увеличава 40 на сто. Под търговски обект се разбира – магазини, аптеки, павилиони, будки, складове за търговия на едро, бензиностанции, дискотеки, ресторанти, закусвални, сладкарници, пивници, бирарии, механи, кафенета, хотели, мотели, хазартни заведения. Фитнесът не е сред изброените в чл. 6, т. 2 от Приложение № 2 към ЗМДТ. В този смисъл неоснователен е аргументът на процесуалния представител на ответника, че приложима е легалната дефиниция за „търговски обект“ в § 1, т. 41 от ДР на ЗДДС. Данъчната оценка на посочения имот не е трябвало да се увеличава с 40 на сто. Съдът приема, че законосъобразният Коефициент за местоположение е равен на 63. 2.

По отношение на коефициента за индивидуални характеристики съдът приема заключението на вещото лице, че той трябва да се определи на 0.6, а не както е определен от административния орган (1.03). Въпреки че към момента на огледа, осъществен от вещото лице, обектът все още не може да се ползва, то неговото състояние не е необратимо.

С оглед на посоченото съдът приема, че данъчната оценка за имота трябва да се определи при вариант А, така както е изчислен от вещото лице.

За 2017 г. вариант А - $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 1 \times 137.2 = 95\,343.29$ лева.

За 2018 г. вариант А - $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.995 \times 137.2 = 94\,866.57$ лева

За 2019 година вариант А - $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.99 \times 137.2 = 94\,389.85$ лева

За 2020 година вариант А - $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.985 \times 137.2 = 93\,913.13$ лева

За 2021 година вариант А - $ДО = БС \times Км \times Ки \times Кх \times Кв \times Ко \times ПЛ = 18.7 \times 63.2 \times 0.98 \times 0.6 \times 1 \times 0.98 \times 137.2 = 93\,436.42$ лева

Въз основа на тази данъчна оценка данъкът за недвижимите имоти трябва да се определи по следния начин:

За 2017 г. ДНИ = $95\,343.29$ лева $\times 1,875$ промила = $178,77$ лева.

За 2018 г. ДНИ = $94\,866.57$ лева $\times 1,875$ промила = $177,87$ лева.

За 2019 г. ДНИ = $94\,389.85$ лева $\times 1,875$ промила = $176,98$ лева.

За 2020 г. ДНИ = $93\,913.13$ лева $\times 1,875$ промила = $176,09$ лева.

За 2021 г. ДНИ = $93\,436.42$ лева $\times 1,875$ промила = $175,19$ лева.

Общо задължения за данък недвижими имоти в размер на $884,9$ лева.

По отношение на ТБО:

Правилата за определяне на ТБО се съдържат в Раздел I "Такса за битови отпадъци" от Глава Трета "Местни такси" от ЗМДТ. Според тези правила, ТБО се заплаща за услугите по а) събирането битовите отпадъци и извозването им, б) обезвреждането на битовите отпадъци в депа или други съоръжения, в) поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места (чл. 62, изр. първо от ЗМДТ в редакция ДВ, бр. 153/1998 г.) и се определя в левове (чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ), в

годишен размер за всяко населено място, с решение на общинския съвет въз основа на одобрена план-сметка за всяка от изброените дейности (чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ). План-сметката включва необходимите разходи за: осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци (контейнери, кофи и други); събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им; проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане, рециклиране и оползотворяване на битови отпадъци, вкл. отчисленията по Закона за управление на отпадъците; почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване (чл. 66, ал. 1 ЗМДТ).

Съгласно разпоредбата на чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, данъчно задължени лица са собствениците на облагаемите с данък недвижими имоти. Съгласно чл. 64, вр. чл. 11, ал. 1 от ЗМДТ, такса битови отпадъци се заплаща от данъчнозадължените лица - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Тези разпоредби и с оглед представения нотариален акт за собственост, по недвусмислен начин определят именно оспорващия като данъчнозадължено лице за процесния имот, защото именно той се явява негов собственик. Разпоредбата на чл. 11, ал. 3 от ЗМДТ, допуска единствено при учредено право на ползване и при концесия, данъчнозадължени лица да са ползвателите, съответно концесионерът на имота.

Такса битови отпадъци (ТБО) е съвкупност от три услуги - сметосъбиране и сметоизвозване, поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване и обезвреждане на битови отпадъци. Тези услуги имат различно предназначение и задължението за заплащане на такса за тяхното ползване възниква при различни предпоставки.

За да възникне задължение за такса за сметосъбиране и сметоизвозване е необходимо да са изпълнени кумулативно следните предпоставки: правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; услугата да е посочена като предоставяна от общината в заповедта на кмета по чл. 63, ал. 2 ЗМДТ; имотът на правния субект да попада в границите на районите, в които общината е декларирала, че ще предоставя услугата; общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; услугата фактически да е предоставяна на правния субект.

Предпоставките, при наличието, на които възниква задължението за такса за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване са правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; Общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; услугата фактически да е предоставяна от общината.

Предпоставките за дължимост на таксата за ползване на депо за битови отпадъци са: правният субект да е лице по чл. 64, ал. 1 ЗМДТ; общинският съвет да е определил размера на таксата за услугата; общината да ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци или друго съоръжение за тяхното обезвреждане. Това следва от разпоредбата на чл. 63, ал. 1 ЗМДТ, съгласно която таксата за услугата обезвреждане на битови отпадъци е дължима и когато имотът попада извън районите, в които общината е организирала събиране и извозване на битови отпадъци. Дължимостта на тази такса, за разлика от другите две услуги, не е обвързана с доказване на фактическото предоставяне на услугата. Приема се, че услугата се предоставя винаги, когато общината ползва депо за обезвреждане на битови отпадъци. Член 71, т. 3 ЗМДТ изрично сочи, че таксата не се дължи единствено, когато общината няма депо

или друго съоръжение.

И. И. А. е собственик на имот, находящ се в [населено място], [община], област С., с адрес на имота: [населено място], район „Студентски“, с административен адрес: ул. „проф. арх. Х. П.“ № 7, обект „фитнес“. Това е видно от приложеното копие на нотариален акт по делото (л. 102). В нотариалния акт са описани документите, които са били представени пред нотариуса по повод на сключването на сделката. Един от представените документи е удостоверение за въвеждане в експлоатация на строеж от 21.06.2012 г.

Количеството на битови отпадъци, събирани и извозвани от определен недвижим имот, могат да бъдат определени по смисъла на чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ, само когато за тази цел имотът е снабден със съдове за събиране и съхраняване, предназначени единствено за генерираните в него отпадъци. Реалното количество на битовите отпадъци в този случай ще бъде равно на броя на съдовете, умножено с честотата на сметоизвозването. Когато, обаче в съответния район са разположени съдове за събиране и съхраняване на битови отпадъци от неопределен брой имоти в тяхната близост, количеството на битови отпадъци от един имот в този случай не може да бъде определено и за всички имоти в района ТБО се определя по правилата на чл. 67, ал. 2 от ЗМДТ, а в случая и по правилата на Наредбата за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община. Редът за заплащане на ТБО е определен в Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, издадена по реда на законовата делегация от чл. 69, ал. 1 от ЗМДТ.

Такса битови отпадъци не се събира при наличие на основанията по чл. 71 от ЗМДТ - когато не се предоставят услугите по сметосъбиране и сметоизвозване и поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, а също и за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци - когато няма такива.

От тази гледна точка Таксата за битови отпадъци трябва да се изчисли при установената от съда данъчна оценка.

За 2017 г. данъчнозадълженото лице И. А. е подал декларация по чл. 27, ал. 2 от НОАМТЦУ. Съгласно тази разпоредба не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота. Декларацията се подава в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. При това положение ТБО от 1.6 промила се намалява на 1.01 промила. При данъчна оценка за 2017 г. 95 343.29 лева x 1, 01 промила ТБО е равна на 96, 30 лева.

За 2018 г., 2019 г., 2020 г и 2021 г. И. И. А. не е подал декларация по чл. 27, ал. 2 от НОАМТЦУ. Въз основа на това размерът на промила за ТБО е 1, 6. При установената от съда различна данъчна оценка за 2018 г., ТБО е 94 866.57 лева x 1, 6 промила = 151, 79 лева.

За 2019 г. ТБО е 94 389.85 лева x 1, 6 промила = 151, 02 лева.

За 2020 г. ТБО е 93 913.13 лева x 1, 6 промила = 150, 26 лева.

За 2021 г. ТБО е 93 436.42 лева x 1, 6 промила = 149, 50 лева.

Общо задължения за такса битови отпадъци в размер на 698, 87 лева.

В заключението си относно поставените въпроси, касаещи ТБО, вещото лице дава следното заключение:

На въпрос № 2: „Позволява ли състоянието му да бъде използван въобще и как, съответно - да генерира битови отпадъци и в какъв обем ?“, експертът е дал заключение, че към момента на огледа обектът на жалбоподателя е без извършени довършителни работи, няма подови настилки, шпакловки и замазки, липсва окаченият таван, не са завършени и електро и ВиК инсталациите. Въз основа на извършения оглед на място и след запознаване с материалите по делото и предоставени ми от жалбоподателя проекти на сградата се установява, че към момента на огледа самостоятелния обект с идентификатор 68134.1606.3712.1.8, разположена в сутерена на сградата на етаж - 1 не е годен да функционира по предназначението си съгласно проекта на сградата - като фитнес, нито може да бъде ползван като търговски обект или друго. С оглед на гореизложеното обектът не може да бъде използван до отстраняване на дефектите в сградата, то той няма как да генерира битови отпадъци.

По въпрос № 3: „Има ли водоснабдяване и канализация в имота? Как би се отразила липсата им, при изчисляването на данъчната оценка на имота и местния данък/ТБО ?“, вещото лице е установило, че до обекта е прекарана връзка на ВиК инсталации, които са оставени „на тапа“ - т. е. не са извършени довършителните работи в обекта. Липсата на вода и канал в обекта би довела до намаляване на коефициента за инфраструктура (Ки) с по 0.05 за липсата на водопровод и канал или общо намаляване с 0.1. При такава ситуация Ки ще следва да бъде намален от 0.98 на 0.88, което би довело и до намаляване на данъчната оценка на имота и местния данък/ТБО. Според общите правила на ДОПК, уреждащи декларирането (чл. 99 ДОПК) декларацията се подава в писмена форма чрез попълване на утвърдените образци на хартиен носител, на технически носител по утвърден формат на запис и по електронен път. Служителите, извършващи приемането на декларациите, при поискване са длъжни да оказват съдействие по всички въпроси, свързани с попълването на декларацията, както и да посочат необходимостта от отстраняване на непълноти в попълнена декларация.

Съгласно чл. 103, ал. 1 от ДОПК при установяване на несъответствия между съдържанието на подадената декларация и изискванията за попълването ѝ или несъответствия между данните в декларацията и данните, получени от органите по приходите от трети лица или администрации съгласно изискванията на данъчното и осигурителното законодателство за подаване на декларации или информация, извън случаите по чл. 101, ал. 4 и чл. 102, ал. 4, подателят се поканва да отстрани несъответствията в 14-дневен срок от получаването на съобщението. Според ал. 2 отстраняването на несъответствията се извършва с подаване на нова декларация. Подаването на новата декларация, извършено в срока по ал. 1, ползва подателя, независимо от чл. 104, ал. 3.

Разпоредбата на чл. 104 от ДОПК предвижда, че след подаването на декларацията, но преди изтичането на законоустановения срок за подаването ѝ, подателят има право да прави промени, свързани с декларираните данни и обстоятелства, основата и определените задължения. Промени в подадена декларация се извършват с нова декларация. Подадена след изтичането на срока по ал. 1 декларация за промени се смята за неподадена и не поражда правни последици за целите на данъчното облагане. Законът за местните данъци и такси в приложимата му редакция за процесните периоди (изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) в чл. 14 задължава

собственика на новопостроените сгради и постройки, които не подлежат на въвеждане в експлоатация по реда на Закона за устройство на територията, да уведоми за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти. При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчнозадължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1, т. е. в двумесечен срок.

Член 18 от ЗМДТ гласи, че служителят на общинската администрация проверява подадените декларации и предоставената служебно информация по чл. 15, ал. 4, 6 и 7 и чл. 51, ал. 1. Той може да иска допълнителни данни за облагаемия имот, да сверява данните от декларацията със счетоводните книги, планове, скици и документи, въз основа на които имотът се притежава или се ползва, а при нужда - и чрез измерване на имота от техническите органи. При поискване от служителите на общинската администрация на данни и доказателствен материал за имотно състояние (копия от карти и планове, компютърни модели, регистри и други) съответните служби на бюджетна издръжка са длъжни да ги предоставят безвъзмездно в 7-дневен срок.

От събраните по делото доказателства не се установява собственикът на имота И. И. А. след подаване на първоначалната декларация по чл. 14 от ЗМДТ през 2015 г. да е подавал коригиращи декларации, относно имота, или да е уведомявал по какъвто и да било начин общинската администрация за допуснати от него грешки при декларирането. Несъответствията в състоянието и предназначението на имота по декларация и приложени към нея документи – скица и нотариален акт не са били констатирани и от служителите на общинската администрация, приели декларацията, макар да са съществували.

След като чл. 18 от ЗМДТ задължава служителят, който приема декларацията да я провери, като при съмнение може да сверява попълнените данни с документите, въз основа на които имотът се притежава, а при нужда да установи действителната квадратура и чрез измерване на имота от технически органи, а това задължение не е било надлежно изпълнено от общинската администрация при приемането на декларациите по чл. 14 от ЗМДТ, то е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаване на АУЗД. Няма пречка според настоящата инстанция на основание чл. 160, ал. 3 от ДОПК това допуснато нарушение да се санира, като грешките в изчислението на данъчните основи да бъдат отстранени в съдебната фаза, тъй като естеството на акта позволява решаването на делото по същество, като се ползват заключенията на вещите лица, които са подробни и изчерпателни.

С оглед на всичко посочено съдът намира, че при издаването на обжалвания административен акт АУЗД № СФД21-РД28-292/26.11.2021 г. е допуснато съществено нарушение на производствените правила на АПК и е нарушен материалният закон. Оспореният акт трябва да бъде изменен в съответствие с мотивите, изложени в съдебното решение.

Съобразно чл. 161, ал. 1 ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция съразмерно уважената част от жалбата. На жалбоподателя се определят съдебни разноски съразмерно на уважената част от жалбата в размер на 642, 86 лева. На ответника също се определят съдебни разноски съразмерно на отхвърлената част от жалбата в размер на 276, 43 лева. Съдът определя по компенсация разноски в полза на жалбоподателя в размер на 366, 43 лева,

които трябва да бъдат заплатени от бюджета на Столична община.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, III-то
Административно отделение, 45-ти състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалбата на И. И. А. Акт за установяване на задължения по декларация по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № СФД21-РД28-292/26.11.2021г., издаден от орган по приходите – ст. инспектор към ДОП, отдел ОП Студентски мълчаливо потвърден от Директора на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, за определените главници за ДНИ и ТБО, относно недвижим имот, находящ се в [населено място], район „Студентски“, ул. „проф. Х. П.“ № 7, като определя задължения както следва:

Данък недвижими имоти

За 2017 г. - 178, 77 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

За 2018 г. - 177, 87 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

За 2019 г. - 176, 98 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

За 2020 г. - 176, 09 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

За 2021 г. - 175, 19 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

Такса битови отпадъци

за 2017 г. - 96, 30 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

за 2018 г. - 151, 79 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

за 2019 г. - 151, 02 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

за 2020 г. - 150, 26 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

за 2021 г. - 149, 50 лева и съответните лихви към 26.11.2021 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата част.

Осъжда Столична община да заплати по компенсация на И. И. А., ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 366, 43 лева.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: